

v Žatci. Nabídl jsem ho. Šéf se zanedlouho se Zdeňkem sešel, aby zjistil, jestli má o rozhlasovou práci vůbec zájem. A on neměl.

Svěrák raději kantořil?

Jeho pedagogická práce opravdu těšila. Měl ke školní mládeži mnohem blíže než já. Možná v tom hrálo roli, že já po fakultě zůstal trčet na druhém stupni, kdežto on učil na gymnáziu, což bylo blíže našim studentským představám o učitelském povolání. Proto Zdeňk váhal, jestli do rozhlasu jít. Někdy na konci roku šedesát dva k nám ale přece jen jako třetí redaktor nastoupil.

Byli jste miniaturní redakce.

Malá, ano, ale na rozhlasové poměry dost vážená. Před námi v ní působili třeba Karel Kyncl nebo Karel Šiktanc.

Jak jste se do rozhlasu dostal vy sám?

Učil jsem v Novém Kníně a nebyl jsem tam docela spokojen. Psal jsem verše a hledal jim nějaké uplatnění. Nalezl jsem ho díky své spolužačce z obecné školy z Opočna. Olga tam se mnou chodila první tři roky a já už tehdy věděl, že její tatínek je spisovatel. Jméno Egon Hostovský mi v té době sice ještě neříkalo mnoho, zato Olga mě zajímala. Jako kluk jsem se do ní zamiloval. Krásně voněla dědečkovou drogerií! Po vysoké škole jsem nastoupil na umístěnku v Novém Kníně, odkroutil si půl roku vojny, a když jsem se do Knína vrátil, koukám, kdo není mou novou kolegyní? Olga Hostovská! A tahle má dávná přítelkyně se znala s Antonínem Jelínkem, který dělal jako externista poezii v literárním měsíčníku Svazu spisovatelů Plamen. Díky její přímluvě mi tam začali tisknout básničky a docházel jsem na redakční schůzky mladých autorů. Zalíbilo se mi zkrátka potácet se blízko umění. Na jedné návštěvě redakce jsem před redaktory štkal nad tím, jak mě to ve škole nebaví, a myslím, že to byl prozaik Vladimír Vondra nebo snad Ivo Štuka, co tam byl přes poezii, kdo řekl: „Možná bych o místě pro tebe věděl. V rozhlase.“ To mě nadchlo. „V armádní redakci.“ Na to jsem zase splaskl a zklamání na mně bylo asi znát. „Před tebou tam byl Karel Šiktanc,“ vysvětlili mi. Tak jsem znovu nabobt-

Redaktoři Čepelka a Šebánek na Mevru, tedy Mezinárodní výstavě rozhlasu

nal do původního nadšení a do rozhlasu skutečně vyrazil. Šéf armádní redakce byl voják z povolání, ale žádný zelený mozek, původně taky kantor; padli jsme si do oka.

Co jste v armádní redakci dělali? Jezdili dělat reportáže na posádky?

Jezdili jsme na posádky, ptali se odvedenců, jak to jde v zele-
ném, dali slovíčko se vzorným vojákem, zajímali se o to, jestli...,
blabla. Zkrátka to bylo dost nezáživné. Brali jsme to ovšem
s nadhledem, já do pořadu občas strčil nějakou básničku. Zamě-
řovali jsme se, a myslím šťastně, na vysílání ani ne tak do armády
jako spíš do rodin, které mají právě někoho v uniformě. Tím
jsme se dostali trošku na vedlejší kolej a osvobodili se od pří-
sného dohledu. Nebo jsme si to aspoň namlouvali. Vysílalo se
vždycky v neděli dopoledne, kdy mají v kasárnách volno, ale
bojím se, že nás tam poslouchali ne-li vůbec, tak moc málo.
Názvy pořadů se měnily, jeden čas jsme se jmenovali V neděli